

PROSTOR

listopad—prosinec 2013

Slovo na úvod

Vánoce

Někdo se těší na dárky, já se těším hlavně na vánoční atmosféru.

Myslím si, že je hezké trávit tyto svátky jako rodina. Nejlepší je mlsat cukroví, dívat se na pohádky a jíst kapra se salátem k večeři. Když jsem byla menší, myslela jsem si, že vždy na čtvrtý advent jsou vánoce. Ale až minulý rok jsem zjistila že tomu tak není. Já vím: zjistila jsem to docela pozdě... Ale hlavní je Štědrý večer, který snad všichni trávíme jako rodina. Já dokonce ani nehledám dárky předem, jen kvůli tomu, abych byla na vánoce překvapená.

A co vy??? Jak prožíváte svátky?

PS: Jaké téma byste chtěli číst v příštím Prostoru? Napište mi na email (toto berte jako Vánoční dárek pro vás):

Anet.jelenova168@seznam.cz

Koncem listopadu se téměř všichni redaktori Prostoru sešli v redakci Chebského deníku se šéfredaktorem Vladimírem Kučerou, aby se dozvěděli něco ze zákulisí tvorby novin. Všem se dopoledne moc líbilo, odnesli si spoustu zážitků a rozhovor, který otiskujeme v tomto čísle.

Za tři dny bude konec světa...

(úvaha před příchodem nového roku o smyslu života)

Ve zprávách dnes říkali, že za tři dny bude konec světa. Zatmělo se mi před očima. Mamka to slyšela také, ale jen mávla rukou. „Prosím tě, to říkají každý rok...“ Já jsem ale cítila, že dnes to je jiné.

Poprosila jsem mamku, abychom spolu jely za babičkou Františkou a dědečkem Kájou. Sice jsme se nedávno trochu chytli, ale chtěla jsem se s nimi před smrtí rozloučit. Mamka ale vážnost situace vůbec nechápala a jejich návštěvu odložila na další den.

Zavolala jsem tátovi, a ač se ho trochu bojím, řekla jsem mu, že ho mám ráda. Táta se moc divil, proč mu volám jen kvůli tomu a nepochopil to. Raději jsem zavěsila.

Hned potom jsem si pustila počítač a přihlásila se na skype. Spustila jsem videohovor s mou sestřenicí, která je sice taková, jaká je – stále se s něčím vychloubá. Požádala jsem ji, aby před kameru zavolala celou rodinu. První přišla teta, která na každém vidí nějaké mouchy, po ní strýček, který mi slibuje celý rok dárek k narozeninám... Strýček zvedl ze země mého malého bratrance, který mi běžně kope do mé čivavy Semí. Všem jsem jim řekla, že jsou pro mě důležité. Potom jsem rychle počítač vypnula, aby se nevyptávali jako táta. Vydala jsem se za svou druhou babičkou, matkou mého otce. Rok jsem tam nebyla. Vzala jsem Semínku a šla.

Pokračování na str. 2

Zaťukala jsem na babiččiny dveře a ona je po chvilí otevřela. „Mám tě ráda, babi!“, řekla jsem a pelášila domů.

Druhý den jsme s mamkou a Seminkou jely do Plesné za druhou babičkou a dědou. Celý oběd jsme všichni mlčeli, až když jsme odcházeli, řekla jsem: „Babi, dědo, mám vás ráda.“ Pak zbývalo jen obejmout mamku a Semi.

Když jsem se v osudný den probudila, nebylo mi nejlépe. Asi jsem se předchozí den v Plesné nachladila. K doktorce jsem nechtěla, neboť tohle mohla být poslední minuta.

Konec světa nepřišel. Nepřišel ani druhý den, ani za týden, ani za měsíc. Od té doby na konec světa nevěřím.

Šárka R.

Základní umělecká škola

Mám ji ráda. Víc než Základní školu.

Základní umělecká škola je pro mě důležitá. Skoro každý den sem chodím: v pondělí do výtvarky, ve středu na varhany, ve čtvrtek mám balet, v pátek hudební nauku a tvůrčí psaní. Jen v úterý nic.

Když se učím, jsem takový skřítek. Někdy i brečím. Dneska budu mít nauku a tvůrčí psaní. Hurá, už se těším.

V Základní umělecké škole je přes tisíc dětí.

Hmmmm. V Základní škole nejvíc pospíchám. Grrrrr! Protože se už těším do lidušky. Běžím jak malý tygr. Nemůžu se dočkat, ať tam budu!!! Jo, já jsem ti tohle vždy říkala.

Vzkaz pro celou Základní uměleckou školu: Mám vás ráda, moc.

To je od Janičky N

Fotografování, můj veliký koníček

Nedostala jsem fotoaparát darem jako všichni ostatní, kteří mají rádi focení. Řeknu vám, jak to bylo. Nudila jsem se, a tak jsem se prohrabávala ve skříních, poličce atd.... a našla jsem foťák. Od té doby jsem si ho hrozně oblíbila. Ve volném čase hodně fotím. Přírodu, park, nebe a všechny různé věci, které se fotit dají.

Vždycky v létě, když je slunečno, se vracím pozdě ze školy nebo z kroužku, z doučování a podobně, je západ slunce. Na obloze je krásno a já si pokaždé vytáhnu fotoaparát a začnu dělat snímky.

Používám-li fotoaparát, fotím pouze okolí nebo nebe, protože fotoaparát dělá obrázky jinak. Když fotografuji nebe mobilem, efekty jsou jiné. Okolí je tmavší než obloha, stromy jsou černé a nebe je barevné, červánky (říkám jim růžovánky) jsou jasnější a víc zaostřenější. Kdybych použila digitální foťák, všechno by bylo stejně zaostřené a stejné.

Jdu-li na nějakou oslavu, používám zrcadlovku s objektivem, protože zaostřuje líp okolí, lidi, jídlo... Bohužel vlastní ještě nemám, pokaždé si ji půjčuju od tety. Ale hrozně ji chci mít. Prý ji dostanu k vánocům, proto se už moc těším. Dokonce si na ni i šetřím.

Až ji dostanu, budu fotit víc, mnohem víc než teď.

Určitě si pokaždé na to udělám čas. Fotografování je prostě

Sníh a mráz mají také své kouzlo...

Sníh a mráz

Zima je vždy, když se ráno probudím a podívám se na bílé zamrzlé okno. Podle mého názoru to je nádherný začátek dne. Když vstanu z postele, otevřu si okno a zírám, jak krásné a čistě bílé vločky se tiše snáší na zem. Tam se rozpadnou, a tak to e to dál a dál, dokud se nevytvoří závěje a nepřestane sněžit. Když jsem vyběhla ven, cítila jsem, jak mi malé a studené vločky osvěžují obličej.

Po pár minutách jsem se vydala na nedaleký zasněžený kopec. Když jsem tam stoupala, cítila jsem, jak mi do nohou proniká mráz. Po dlouhé chůzi jsem byla na kopci, spokojeně se rozhlížela a kochala se krásou zasněžené krajiny.

Skončil den a začalo se stmívat a místo krásně chladivých vloček nastoupil řezavý mráz. Začal foukat silný vítr a velice se ochladilo. To je taky zima.

Aneta

Kvalita nejsou jen peníze

Kvalita? No. . . Kvalita jsou peníze. Říká se přece, že kvalitní věci jsou ty nejlepší. Já osobně si to ale nemyslím. Tedy, samozřejmě, že věc, jako taková, například oblečení od Pумы, elektronika od Samsungu a podobně jsou možná lepší, než jiné, méně známé značky.

Ovšem jsou i jiné hodnoty. Já kupříkladu mám nově fenku čivavy a chodím s ní na kroužek kynologie. Možná není zrovna pěkné říkat o psech, že jsou kvalitní či nekvalitní, ale pravdou je, že čím větší je pes (omlouvám se všem psům, ale toto je citace) hybrid, tím lépe poslouchá.

Každý den chodím mezi bohatými spolužačkami, a že bych se cítila dobře, když vidím, co nosí na sobě, to se tedy necítím! Je to někdy těžké, obstat... A říkám si: Kvalita přece nemůže být měřena jenom penězi.

Své prožitky ze školy pak vyprávím večer doma své kvalitní mamce a s trablemi se svěřuji svému kvalitnímu psu.

Šárka R

Páni!!! Oni čtou moje jméno! Já tu soutěž fakt vyhrál...

Ještě před pár dny jsem si myslel, že jsem úplně bezmocný proti ostatním karatistům. A když jsem nastoupil proti Petrovi, tak jsem se začal modlit, aby nastala má poslední hodinka. Bolest, únava, strach, vztek, ... to vše jsem pociťoval, když jsem měl svůj první zápas v karate. Myslel jsem si, že to bude lehčí. Sice to skončilo prohrou, ale i tak jsem vyhrál.

Každý druhý týden v našem oddílu Kyokushin Karate pořádáme soutěž o nejlepšího bojovníka. Není to o tom vyhrát, ale získat zkušenosti, získat si respekt a uznání druhých. I přesto, že jsem nevyhrál, porazil jsem jednoho protivníka. Pravda, nebyl vysoký ani moc silný, ale byl to tvrdý souboj. Chvilku jsem vyhrával, chvilku zase ne. Ale v boji nejde jen o fyzickou, ale i o psychiku.

Výhra sice potěší, ale je jí asi jako vody v poušti - když není potřebná, trochu se jí najde, a když jí člověk potřebuje, je jí nedostatek.

Po době, kdy se mi začalo dařit, jsem se stal závislým na vítězství. Nastal trénink, kdy jsme zase bojovali mezi sebou. Prohra!!! Zase se to celé opakuje, až na jedno, zamiloval jsem se. Rozhodl jsem se, že se pro ni změním. Každý večer jsem se těšil na nadcházející den, jednou kvůli tréninku a po druhé na chvíle, které jsem s ní trávil. Nemohl jsem spát, ani se soustředit, myslel jsem na to, jak se jí zalíbít. Začal jsem se chovat jako gentleman, choval jsem se mile nejen k ní, ale i ke všem mým spolužačkám, ale zřejmě jí to nestačilo.

Odmítla mě. Začal jsem soustřeďovat všechny své síly na karate. Zlepšuji se, pochvaly přicházejí ze všech stran, mnohdy byli od trenérů tělocviku, bývalých poloprofesionálů, Ta chvála se mi tak líbila, že jsem chtěl, aby přetrvala.

I přes potíže, které mi karate působilo u ostatních, se stalo součástí mého života. Sice jsem se soustředil jen na milníky týkající se karate, tak mi skoro vždy zbyl volný čas. Tvrdé kondiční tréninky, které jsem si pořádal pro sebe a své kamarády, už mi nestačily, chtěl jsem vypadat lépe a být silnější. Po pár týdnech jsem začal přemýšlet o tom, že začnu brát prášky na snížení tuku v těle. Zhoršil jsem se ve škole víc, než by bylo zdravé. Máma mi zakázala trénovat v posilovně. A doma? Došla hrůza. Musel jsem se učit, každý den byl pro mne jako nekončící noční můra.

Vrátil jsem se do režimu normálních lidí, začal jsem přemýšlet o věcech jako skoro všichni v mém věku. Měl jsem strach z těžkých rozhodnutí, z toho co budu v budoucnu dělat za profesi, i z toho, jak se bude rozvíjet můj osobní život. Začal jsem si hledat přítelkyni, se kterou bych chtěl strávit zbytek života. Nevím, co se mi honilo hlavou, když jsem o tom začal přemýšlet teprve ve svých 14 letech. „Děti“ v mém věku hledají flirt a vzrušení. Ale já jsem jiný než oni, píše básně, přemýšlím jinak než oni, a neumím to tolik se ženami....

(P.S. poznámka: Vyskytl se problém! Na internetu totiž není žádný článek o tom, jak porozumět ženské duši.

(Toto je první verze, autor ještě svůj příběh rozpracovává)

Fanda S.

Po roce, po roce... jsou tady Vánoce.

Tímhle snímkem se vracíme do loňského adventu, kdy v Chebu ožilo náměstí krále Jiřího nejen tradičními vánočními trhy, ale byla tu po celý měsíc připravena řada nejrůznějších atrakcí v podobě veřejného kluziště a kulturních, určených jak dětem tak i jejich dospěláckým doprovodům. Pro velký úspěch jsme se stejného adventu dočkali i letos, s ještě krásnějšími stromy. Ale proč jezdit jenom do Chebu. Pěknou předvánoční náladu jsme mohli zažívat také plnými doušky i ve Frant. Lázních.

Tak, ať všichni zažíváme hezké svátky...

ZUŠ Františkovy Lázně má vlastní webové stránky, kde můžete najít všechno, co vás o této škole, jejích učitelích stejně jako i o žácích, včetně jejich výsledků může zajímat. Chcete-li více podrobností, stačí zajít na adresu: www.zusfrantiskovylazne.cz

Moje kočička Berrynka

Jednoho dne jsme jeli k mé tetě do Mariánských Lázní. Má teta má spoustu zvířátek - pejsky, papoušky, želvy a hlavně kočičky. Tak jsme si u tety chovali jejího kocoura Macíka a mamka dostala nápad. Mohli bychom si taky pořídit nějakého mazlíčka. Sice to z mamky lezlo jako z chlupaté deky, ale nakonec jsem si řekla, že si přes inzerát seženu kočičku. Vzhledem k tomu, že mamka strašně rychle mění názor, proto, když jsme přijeli domů, tak jsem hned najela na inzeráty.

Koukám a koukám a pořád nic. Usmyslela jsem si, že zatím vyberu potřeby pro kočičku jako třeba škrabadlo, misky a záchůdek. Když jsem se potom podívala znovu na inzeráty, byla tam nádherná kočička, Britská Whiskas, a čas byl právě před jednou minutou přidán. Hned jsem volala mamce a ta souhlasila ...

Zatím co jsem si prohlížela různé podrobnosti o chlupaté příšerce, zazvonil mobil a zavolala mi mamka. Řekla, že se přece musím zeptat i táty, ale než jsem se tátovi dovolala, tak kočička už byla zamluvená. Řekla jsem to mamce a obě jsme byly strašně smutné. Slzy se mi tlačily do očí a chtělo se mi plakat.

Mamka napsala té paní e-mail že bychom přidali o pár korun víc ..., ale paní se pořád a pořád neozývala. Zavolala jsem mamce. Každá minuta čekání na odpověď byla hrozná. Opět ten strašný pocit, slzy v očích, bylo to hrozné. Chtěla jsem kočičku, moc jsem ji chtěla, a tak jsem si řekla: seber se a neváhej. Pro jistotu jsem ku začala vybírat jinou ...

Už jsem měla vybráno, i když jsem pořád toužila mít tamtu, kterou jsem viděla jako první. Znovu jsem zavolala mamce, že už je to asi ztracené, že už jsem napůl vybrala jinou. A rozbrečela jsem se do telefonu Potom jsem ještě ze sebe vyrazila prosbu, aby se mamka ještě jednou podívala na zprávy, jestli nepřišla odpověď.

Maminka najednou skoro vykřikla, že paní nabídku přijala a že zaslala nějaké další fotky koťátka. Byla krásná a já ječela přes celou ulici .

Každý den jsem psala té paní, kdy si pro kočičku můžeme přijet. Stále to měnila. Jednou to bylo v pondělí, jednou v neděli. Ale pro nás to bylo trochu nevhodné, docela i trochu deprimující .

Chyba byla v tom, že v sobotu jsme měli jet pro mého brácha do Prahy na nádraží A a v neděli jsme měli jet pro kočičku, také do Prahy. Já jsem to moc neřešila, protože jsem měla jet k mé babičce do Německa. Tam jsem se měla sejit s kamarádkou, která je Němka, abych se s ní učila němčinu. Kamarádka u babičky spala celý týden, no vlastně 5 dní, ale i za tak krátkou dobu jsem se pár slovíček naučila.

Těch pár dní mi ubíhalo strašně pomalu, protože jsem pořád myslela na kočičku. A to přesto, že jsme se s kamarádkou chodily koupat do jezera nebo jezdily na kolech. Každý večer jsem byla na e-mailu a prohlížela jsem si fotky. Konečně přišel ten pátek, ale zase jsem byla smutná, že mou německou kamarádku nevidím celý rok.

Večer mi zavolala mamka, jak jsem se přes ten týden měla co jsme dělali atd.

Já jsem mamce vše vyprávěla a zároveň jsem se těšila na svého brácha, A další SKVĚLÁ zpráva. Mamka mi řekla, že si pro kočičku můžeme jet už zítra. Vyrazila jsem ze sebe hlasitý výkřik a málem jsem se radostí rozbrečela.

O den později...

Hned ráno (v sedm) jsem se rozloučila s kamarádkou a jela jsem hrozně natěšená domů. Doma jsme si s mamkou plánovaly další cestu, a už v poledne jsme vyjely. Ta cesta byla příšerně dlouhá, a jako kdyby nestačilo, že jsme dlouho nemohly v Praze najít Hlavní nádraží.

Nakonec jsme se přece jen trefily, vyzvedly brácha a pak už všichni jsme bloudili znovu k domu, kde bydlela majitelka s kočičkou. Dojeli jsme na místo a já běžela s cestovní taškou ke

zvonku a začala zvonit. CRRR CRRR. Pomalu se otevírají dveře, pozdravím mladou paní a z jejích rtů vypadnou tato pro mé uši krásná slova: „Vaše koťátko už je připravené.“

Radostí jsem skákala a jákala a pohopsávala do otevřených dveří. Klekla jsem si na zem a všechna ta krásná koťátka se na mě dívala, a ta moje malinká chundelatá příšerka ke mně přiběhla a začala se hned lísat a vrnět. Paní nám dala očkovací průkaz Berrynky, hned jsme zaplatili a kočička si dobrovolně vlezla do tašky. Potom jsme běžely s mamkou do auta .

V autě jsem Berrynku pustila a chvilinku vše očichávala, potom se ke mně rozeběhla, lehla si mi na klín a spala céééélou cestu až do Františkových Lázní .

Když už jsme byli zpátky, tak jsem Berrynku pustila po bytě. Ona se jen rozhlídla a šla si po dlouhé cestě odpočinout.

Teď je Berrynce 5 měsíců a já bych ani nevěřila, jak ta naše malá příšerka už vyrostla.

(PODLE SKUTEČNÉ UDÁLOSTI)

Aneta

Ilustrační foto (Berrynka je ještě hezcí....)

Co se dneska stalo ve škole

Dneska ráno hned jak jsem přišla do školy, zjistila jsem, že Adam přinesl svoje šmouly. Přijdu k jeho lavici a řeknu Adamovi: „Čau!!!!!!“ Co to máš???

O přestávce mi Adam řekl: „Hej, Lily!“ Já se zeptám: „Co zase?“ Nechtěla jsem se moc bavit.

Začalo zvonit, připravila jsem si na další hodinu. Měli jsme vlastivědu. Při vyučování jsem si vyndala z penálu takové mini hračky. Vyndala jsem si zajíčka a panáčka, které mi koupila Sandra na výletě. A pár pravítek. Adam zase ke mně přišel a zeptal se mě, jestli si toho panáčka a zajíčka a ty pravítka může půjčit. Já jako vždy odpovím, že jo. Ale taky se zeptám, na co je potřebuje. Adam mi to hned ukázal. Vymyslel pohádku, ve které bylo, že panáček a zajíček pluli na ostrov, pak tam přišla příšera, a ta chtěla toho panáčka sníst.

Adam mi řekl, že se teď mám koukat, protože to je napínavé. A bylo to moc napínavé. Tak jsem se koukala a koukala. V té pohádce panáček a zajíček naskočili na loďku. Příšera je začala honit, a když ten panáček a zajíček spadli, řekl Adam: „GAME OVER“.

Začalo zase zvonit a Adam poprosil, ať to Markétka natočí na kameru. Markétka vytáhla z tašky mobil a začala kamerovat. Adam na úvod řekl takový proslov: „Vítejte v pohádkové vesnici.“ A pak už byl konec. Adam začal Markétu prosit, ať to dá na Facebook, ale Markéta řekla že ne!!!!!! Tak to se dneska stalo ve škole.

Lilinka

Oni to myslí vážně, máme se stěhovat!!!

Je úterní ráno a mou celou rodinu probudí velká rána. Šli jsme se podívat, co se stalo a první co jsme zjistili je, že za dveřmi je kupa sněhu. Táta zavolał někomu, aby nás dostal ven. Jenže v tu chvíli nám doma začala být strašná zima, tak se máma šla podívat, jestli funguje topení. Nefungovalo!!! Po chvíli, když chtěl jít táta do koupelny pro župan, nám oznámil, že ani elektrika nejde. To už toho měl táta dost a zavolał majiteli, co s tím domem je.

Přijel majitel. Opraváři nám prohlíželi dům a řekli mu, že se budeme muset odstěhovat. Je-
nomže my jsme tvrdili, že dům byl včera v pořádku. Tak přijeli jiní opraváři a sdělili, že se budeme muset opravdu odstěhovat. Za chvíli k nám přišel majitel a řekl: „Ti opraváři to myslí vážně, musíte se odstěhovat!“

Na naši rodinu přišla PANIKA! Co budeme dělat? Proto nám majitel zarezervoval v hotelu Castell pokoj. Naše noc tady byla opravdu zajímavá. Můj bráška si hrál s autíčkama, že prý mají stejnou situaci jako my, že se taky musí odstěhovat. Máma zase říkala pořád dokola: „To snad není možné...“ No... a táta hledal dům k pronajmutí. Všichni jsme nakonec spali, teda kromě táty, který pořád hledal ten dům. Najednou nás probudil jeho křik: „Konečně jsem pro nás našel perfektní dům!“

Druhý den jsme si balili kufry a dávali nábytek do dodávky, tak nějak za šest hodin jsme to měli hotové.

Nový majitel nám zavolał, že už můžeme jet.

Byli jsme tam asi tak tři a půl hodiny. Viděli jsme ten náš krásný nový a zasněžený dům, a tak jsme si řekli, že ten dům k nám na první pohled prostě patří.

Vešli jsme dovnitř a zjistili jsme, světla fungují a topení taky.

Šla jsem se podívat do svého nového pokoje a byl prostě ÚŽASNÝ, dokonce lepší než ve starém domě. Tak si na druhou stranu myslím, že bylo vlastně i dobré se odstěhovat. Doufám, že tento nový dům nám přinese HODNĚ štěstí.

Tereza Králová

Namyšlená holka

(příběh inspirovaný pouhou fotkou...)

Koukám na fotku. Špinavý blond vlasy, bez ofiny. Pod nimi modré oči, větší nos. Její pohledný obličej podtrhuje fialová mikina s vykukujícím růžovým tričkem. Zdá se mi ale, že ta holka je trochu namyšlená a že neumí probíranou látku.

Tak od začátku. Ta holka se jmenuje Nikola. Jednou dostala ve škole za úkol prostudovat šest encyklopedií a vůbec jí to nešlo. Tedy možná by jí to i šlo, ale prostě jí to nebavilo a vůbec se jí nechtělo pracovat. Řekla si, že hloupá je učitelka, a ne ona, a že nebude dělat nic. Šla si lehnout.

Přišlo ráno a jí se nechtělo jít ani do té školy. Rozhodla se, že půjde za školu, protože zrovna ten den měli psát test. Za školu šla s klukem, se kterým chodila asi dva roky.

Jenomže to celé prasklo. Když přišla domů, nestačila se divit. Táta se dozvěděl, že nebyla ve škole a že nepsala test. Dostala od táty pořádně na holou, a pak jí táta posadil před sešit a šest knih. Celé odpoledne potom musela za trest ještě přepisovat.

Káťa

Ilustrační fotka... čivavy jsou maličké, ale okouzluující.

Moje fenečka Seminka

Má fenka se jmenuje Semi. Je moc milá. Když zrovna není rozdováděná, ráda se se mnou schoulí večer pod deku a koukáme společně na film. Pohrdá ovšem nejdražšími granulemi na trhu. Je moc mlsná. Není to o tom, že by jí bylo špatně či dokonce neměla chuť k jídlu. Když jde třeba o piškot nebo slanou tyčinku, stane se z ní vypočítavá a poslušná fenečka.

Nejdříve je ale poměrně hodně bláznivá. Jakmile vidí pamlsk, začne hrabat zadníma nohama za sebe, jako by vyhrabávala záhon. Otáčí se, s chutí dělá přemety vzad i vpřed. Štěká i kňučí. Moc často ale zvuky nevydává. Jakmile někdo zazvoní, stane se z ní ochranitelská, uštěkaná a silně teritoriální psovitá šelma, kterou v sobě pravděpodobně vidí.

Ale i veliké psovité šelmy jsou hravé. I Semi jakožto chihuahua (čivava) si ráda hraje, ale jen se psy stejně velikými. K lidem je hodně přátelská. Dost mi vadí, že se Seminka rozbíhá i za lidmi na druhé straně silnice. Myslím, že má ráda lidi a já mám ráda ji.

Je nejlepší kamarádka. Připadá mi, že se známe celý život. Přitom je ještě velmi mladá. Je jí teprve osm měsíců a chihuahuy jsou dospělé až v deseti měsících.

Šárka R.

Co mi řeklo zrcadlo

(Autoportrét)

Na tobě se mi Janičko líbí vlasy, a taky máš moc pěkné náušnice. Jsi podobná hrozně své mámě. Jen zuby nemáš pěkný. Máš je trochu jako křeček. A hlas máš jako kluk. A někdy mluvíš sprostě. A proč někdy brečíš? To se mi nelíbí.

Co ještě o tobě můžu říci? Chodíš do třetí třídy. Jmenuješ se Janička N., je ti 9 let a nejoblíbenější barva je žlutá. Taky máš moc ráda zvířata.

A co ještě? Víš, že jsi úplně kouzelná? Milá. Jsi hodná, a to se mi opravdu moc na tobě líbí. Taky hodně jíš, a tak jsi úplně jak panda. Jsem rád, že jsi jako malá panda.

Janička

Redaktoři Prostoru využili návštěvy Chebského deníku, aby vyzpovídali šéfredaktora Vladimíra Kučera. Ten ochotně všechny otázky zodpověděl

Návštěva Chebského deníku se uskutečnila předposlední listopadovou sobotou. U autobusu ve Františkových Lázních se sešla většina redakce. Pan Kučera, šéfredaktor, si na nás udělal čas a věnoval nám přes hodinu. Zajímavě líčil všechny taje i úskalí této zajímavé profese, seznámil nás, co všechno předchází tomu, nežli se čerstvý výtisk novin dostane na stánky a ke čtenářům, vyjádřil přesvědčení, že novinařina nezanikne ani v budoucnu a odpověděl i na všetečné dotazy. Na oplátku pak čtyři z dívek požádal o odpovědi do předvánoční ankety. My jsme své otázky— protože čas pokročil— poslali p. Kučerovi mailem, a on je ochotně zodpověděl. Tohle je výsledek. Jinak: Bylo to super, a už přemýšlíme, že za se někam brzo vyrazíme za dalšími rozhovory a reportážemi.

Pane Kučero proč jste se dal na žurnalistiku?

Protože mne od malička těšilo komentovat nejrůznější události okolo mne. A také se mi moc zamlouvá, že každý den je v této práci úplně jiný. A hlavně mne baví ten občasný kontakt se zajímavými lidmi...

Máte na žurnalistiku vystudovanou školu? Pokud ano tak jakou? Máte ještě nějaké vystudované školy? Pokud ano jaké?

Žurnalistiku jsou neabsolvoval. Jsem vystudovaný stavař. Ale tento obor není vůbec 'moje parketa'. Když jsem se ve čtrnácti letech rozhodl o studiu, samozřejmě za mojí maličkost spíš rozhodla maminka a ta mne asi nejspíš docela neodhadla. Ale rozhodně to se mnou myslela dobře!!! Co se novinařiny týče, mám takový menší Institut vzdělávání žurnalistů na Masarykově univerzitě v Brně a nejmíci mi samozřejmě dala praxe...

Máte děti?

Ano mám tři děti. Ale výraz děti není úplně přesný. Radost mi (tedy většinou) dělají dva už dospělí synové a dcera.

Kolik jim je a jak se jmenují?

První můj potomek je Ladislav a je mu už

26 let. Druhý, také čerstvě dospělý syn, je Daniel a ještě si užívám s dcerou Lucií starou (spíš mladou) 12 let.

Máte nějaké zvíře?

Mám skvělého kamaráda – psíka – Bišonka. Jmenuje se Rex.

Kolik vám je let?

Bohužel už 48. Cítím se však mladší. Bral bych tak 20!

Jak dlouho už se věnujete žurnalistice?

Profesionálně asi patnáct let. Deset let z toho se činím jako šéfredaktor Chebského deníku. Ovšem už v dětství jsem působil v různých školní časopisech a podobných aktivitách.

Tak a to je ode mě všechno, já vám děkuji za příjemný rozhovor.

Ptal se Filip Skribek (12)

Když vám jeden z redaktorů přinese téma, o kterém bude psát, jak víte, že je tohle aktuální a tohle bude lidi zajímat?

Dobrá otázka! Těžká odpověď! Tak většinou už z dlouholeté praxe tuším, co může naše čtenáře zajímat. Ono je také dost důležité, jakou formou se ta zpráva podá!!!! Ale někdy je to vážně složitě dopředu určit prioritu těch našich sdělení.

V kolik vstáváte, kdy se vracíte z práce a v kolik chodíte spát?

V běžném pracovním týdnu vstávám v 5,30 hodin. Směřem k domovu se vydávám okolo 15 hodin. Ale pak ještě většinou zasedám k počítači doma (nebo na chatě) okolo 18 hodin minimálně na hodinku. Ale to je strašně různorodé. Plno akcí, kam kvůli svojí profesi docházím, se také odehrává ve večerních hodinách. Spát obyčejně v pracovním týdnu chodím okolo 23 hodin.

Jak dlouho existuje Chebský deník?

Pan Vladimír Kučera se nám během návštěvy redakce velice věnoval. Díítky.

Existuje už před dvacet let.

Jak často si říkáte, že s tímto povoláním seknete a najdete si novou práci?

Taková nálada mne potká (vždy nakrátko) tak jednou za čtvrt roku. Brzo mne to vždy pustí....

Myslíte si, že noviny čte člověk každého věku? Nebo CHD dávají přednost spíše dospělí ?

Bohužel nás nyní více čtou senioři. Ovšem snažíme se přiblížit i ostatním čtenářům!!!!

Jak vůbec vznikl název „Chebský Deník“ ?

U toho jsme nebyl. Ale je to logické, Cheb byl okresním městem. A psát se náš Deník snažil (a snaží) právě z tohoto regionu.

Popište svou (vyčerpávající a náročnou) práci!

To nelze krátce popsat. Spíš řeknu jen, že podle mne správný novinář vlastně nikdy nemá úplné volno. To ovšem postupem času člověka dost vyčerpává... (úsměv).

Ptaly se Denisa Pilařová (14) a

Petra Hůlková (15)

V kolika letech jste začal pracovat v novinách?

Když jsem přišel do novin, už jsem nebyl relativně žádný mladíček. To mi bylo asi 33 let!

Lily Nguyenová (9 let)

Od kolika do kolika hodin pracujete? Pracujete také o víkendech?

Odpovědi na tyto dvě otázky najdeš Nikolko u předchozích tazatelů.

Nicolka Nguyenová (9 let)

Pane Kučero, chtěla bych se vás zeptat, jestli jste tatínek Lucky Kučerové, která chodí na Gymnázium. Jinak vám chci moc poděkovat za to, že jsem se něco dozvěděla o novinářské práci.

Jsem rád, že se Ti u nás v Deníku aspoň trochu líbilo a něco si z návštěvy pamatuješ.

A k druhé části tvé otázky: Ano moje dcera Lucka chodí na „gympl“ do sekundy – 2A.

Janička Nguyenová (9let)

Psaní „o ničem“ (?) ***(krátké zamyšlení)***

Psaní. Pro někoho je to veliká nuda. Pro mě veliká zábava.

Existují lidé, kteří se psaním nejen živí, ale kteří psaním žijí, a já patřím mezi ně.

Jsou dvě věci, které každého z nás stoprocentně uklidní. První je rozhovor s rybou, tou druhou pak psaní o ničem. A tohle přesně v našem školním časopise občas najdete a přečtete.

Tedy, pardon! To, že jde o „psaní o ničem“, a že tedy články jsou „o ničem“, nebylo vůbec přesné. Tak znovu, lépe vyjádřeno: ***Nebudete číst „o ničem“, ale určitě budete v drtivé většině číst smyšlené nebo hodně přibarvené historky, které by mladí spisovatelé z kroužku psaní— žurnalistiky chtěli nebo naopak nechtěli prožít. Je totiž velmi těžké psát o něčem, když jsme v podstatě v životě vlastně ještě skoro nic neprožili.***

Přitom pro nás a stejně tak určitě i pro vás je právě život ten nejdůležitější a nejpozoruhodnější příběh.

Uběhne sto let a zůstane jen to, co jste napsali. Nikdo už nebude vědět, jak jste vypadali, jestli jste měli malý plat nebo jestli jste museli doma pořád jen vařit a uklízet. Zůstanou jen ty vaše příběhy, které jste napsali.

Šárka R.

Co říkalo kouzelné zrcadlo, když mě poprvé uvidělo...

Co říkalo kouzelné zrcadlo, když mě poprvé uvidělo? No, já jsem s Kouzelným zrcadlem ještě nemluvila a ani jsem se do něj nikdy nepodívala. Kdybych se ale přece jenom podívala do takového zrcadla, tak by mi asi řeklo tohle: „Milá Terezko, dnes ti to velmi sluší. Modré tričko ti totiž ladí k tvým šedomodrým očím. No, a tvé vlasy jsou perfektně učesané do culíku s bílou gumíčkou a s bílou čelenkou. Prostě bych tě mohlo jenom chválit.“

Tak, takhle by to mělo vypadat. A jak by to nemělo vypadat? To by řeklo: „Terezo! Dnes vypadáš příšerně! Tvá barva vlasů se mi vůbec, ale vůbec nelíbí... Tvé modré oblečení je oškesné! Mně se totiž modrá barva nelíbí.. Takže ani do tvých očíh se nemůžu podívat, protože mají také barvu, kterou nemám rádo.“

No, takže takhle by to teda vypadat určitě nemělo. A jestli se někdy do nějakého Kouzelného zrcadla podívám, tak bych si moc přála, aby mě jenom chválilo.....

Tereza Králová

Kouzelné zrcadlo mluví na Filipa

Nechci tě urazit, ale měl by ses učesat. Vypadáš jako Zombie. Nechápu, jak to, že můžeš takhle chodit mezi lidmi?

Ale jinak hezký vlasy, super mikina od Here & There DWD, nádherný kalhoty od Here & There, atraktivní zevnějšek... Ale asi stejně nemáš holku co? Vypadáš totiž dost NESROVNANĚ! Vypadáš tak na blondýnu. Jsi stopro citlivej, ale umíš se taky pořádně nas- at.

Mírumilovnej, ale umíš se porvat. Milující, ale schopnej poslat holku do háje, když tě podrazí...(což už se ti stalo).

Miluješ zelenou barvu. Mlátíš se v pořádný pubertě a nechápeš, proč bys měl ostatní poslouchat.

Já ale zase nechápu, proč vlastně neposloucháš.

Abych nezapomnělo: miluješ laptopy, mobily a compy.

Prostě a jednoduše, jsi v PUBERTĚ!!!

J.T.

Příběh pejska

Byla jednou jedna fenka a jmenovala se Sally. Měla pánička Fredyho. Sally měla Fredyho ráda a on měl rád ji.

Pak ale přišly kruté časy a Fredy musel Sally prodat. Prodal ji jednomu bohatému pánovi, jmenoval se Williams.

Tenhle Williams odjel do Skotska, protože Rakousko, kde žil, mu připadalo moc chudé. V Rakousku se proslavil hlavně svou velkou pýchou, a protože se nezměnil, a zanedlouho tomu bylo stejně i ve Skotsku.

Sally dával sice všechno co potřebovala, ale neměl ji tak rád, jako ji měl rád Fred.

Sally se po Fredym moc stýskalo, a tak jednou, když Williams odešel, snad do práce nebo kam to chořoval, Sally mu utekla. Běžela a běžela, přes řeky se brodila, drala se lesy, jen vesnice a města obcházela hodně moc velkým obloukem. To protože vždy, když ji někde uviděli, tak na ni kluci hned házeli kameňy, ženy strašně ječely a muži po ní stříleli, takže jim Sally sotva utekla. Byla hrozně unavená. Nakonec se ale přece jen dočkala svého cíle.

Když se Sally setkala s Fredym, ten úplně skákal radostí a hned ji vzal dovnitř k sobě do bytu. Když byla Sally uvnitř, uviděla, že tu zůstaly všechny její věci. Hlasitě se rozštěkala radostí a skočila Fredymu do náruče. A už spolu zůstali napořád.

Nikolka

Co řeklo kouzelné zrcadlo Lily

Milá Lily, máš oči hnědé jako čokoláda. Dneska k nim máš moc pěkný červený svetr, který je jako jablíčko. Tvoje džíny jsou jako voda modrá.

Líbilo se mi, když jsi měla dlouhé vlasy. Jsi pilná, hodná a milá, nejsi vůbec pyšná. To se mi na tobě líbí.

Nelíbí se mi ale, že nenávidíš Markétu a Pavla Štěpána a taky, že jsi někdy na Markétu sprostá.

Lily: „Bud' už zticha, zrcadlo. Vezmu tě, shodím tě a rozbiješ se, zrcadlo.“

Od té doby, co je zrcadlo rozbité, jsem se hodně změnila.

Lily

Převrácená loďka

Jednou si naplánoval jeden romantický pár, že by se vydal na nějakou jak jinak romantickou cestu. Aspoň na týden, někam daleko od místa, kde žijí. Byli totiž čerstvě zasnoubeni a chtěli to oslavit. Slečna jménem Viki, to byla ta snoubenka, si hrozně přála jet k moři.

Snoubenec jménem Lars byl z toho překvapený, ale protože ho nic jiného nenapadlo, tak jí chtěl splnit sen. Měli odjízdet za týden a byli oba hrozně šťastní. Kufry si sbalili v ten den, kdy se rozhodli, že pojedou. Larse přitom napadlo, že by ji tam mohl požádat o ruku, což byl podle jeho názoru skvělý nápad.

Ráno přijeli na letiště hrozně brzo, dokonce o hodinu dřív, protože byli hrozně natěšení. Letadlo se rozjízďelo. Kola od letadel se zvedly a oni byli v jedné chvíli na nebi. Snad si toho ani nevšimli. Jen se na sebe usmáli a věděli že si to užijou. Letěli krátce, jenom dvě hodky, protože si naplánovali let do Maroka.

Maroko je prý nejromantičtější místo na romantiku, říkala Viki, proto sem jeli. Letadlo přistálo. Jeli do hotelu. Na recepci si vzali klíč a mapu. Šli do pokoje a hned šli spát, protože byli unavení. Přistáli totiž pozdě v noci.

Lars vstával jako obvykle brzo ráno a podíval se na mapu, kterou si dole v noci vzal na recepci. Na jednou uviděl na mapě takové zvláštní místo. Mohli se tam dostat pouze lodí a jeho napadlo, že to bude skvělý výlet. Třeba právě tam na té lodi požádá Viki o ruku.

O něco později, když se i Viki vzbudila, Lars jí řekl o svém plánu. Viki s nápadem nadšeně souhlasila. Zjistili podrobnosti a o dva dny později se vydali na další cestu. Plavili se jenom oni dva a vezl je nějaký hodně starý, ale milý pán.

Cesta loďkou měla trvat celou přes noc, a tam na malém ostrůvku, který na mapě objevil Lars, tam měli zůstat celé čtyři dny.

Uprostřed temné noci ale najednou začala velká strašlivá bouřka. Blesk uhořil do vody a temná voda se stále zvedala. Loď se prudce nakláníla ze strany na stranu, létala ve vlnách sem a tam. A najednou se loď převrátila...

Sami si domyslete, jak tenhle příběh dopadl. Já to nechám na vás. Zachránili se? Nezachránili? Vzal si Lars Viki... nebo ne? Je to na vás.

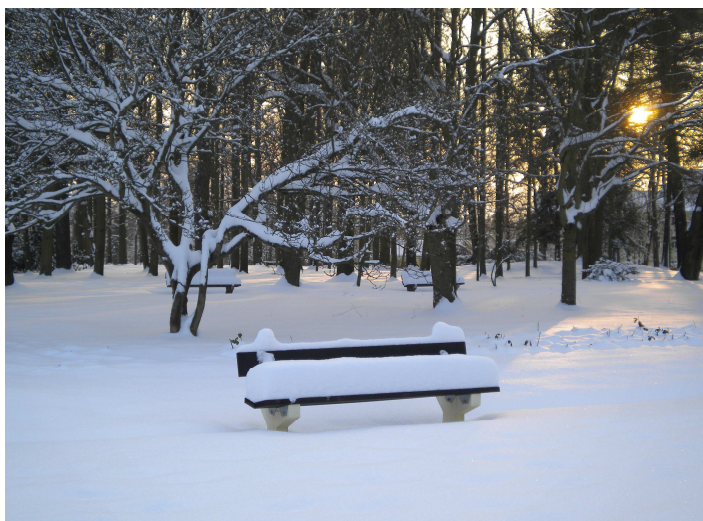
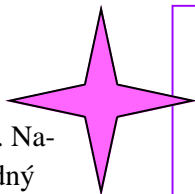
Linda

Umělecký popis

Strom v holé pláni

Vidím vysokánský strom. Je mohutný, rozložitý, asi prastarý. Nevím jistě, jak se jmenuje. Napadá mě platan. Široko daleko na pláni neroste žádný jiný další strom, dokonce ani keř ne. I tento ztepilý strom odolává velmi těžko větru. Jeho větve se při každém zesílení vichru ohnou, až se země dotýkají. Z koruny postupně opadávají zhnědlé oschlé listy. Začíná pršet. Hrubá, suchá kůra navlhá a silné, ze země vyčnívající kořeny praskají při každém ohnutí koruny k zemi. Také ztvrdlá, světle hnědá země sténá pod náporu deště. Nemám z toho dobrý pocit. Samotný strom mi nahání hrůzu, ale zároveň k němu s obdivem vzhlížím.

Šárka R.

No, letos to sice ještě takto nevypadá, ale takhle loni krásně proměnil sníh františkolázeňský park.

Exkluzivní zpráva pro Prostor

Včera v Praze vystupovala skupina One Direction. Je to, nebo vlastně byla to moje oblíbená skupina. Na koncert přišlo víc než 500 000 lidí, a byla taková tlačence, že jsem se nedokázala probojovat do první řady. Všichni zpívali tak skvěle, že mě ani na chvíli nenapadlo se od pódia odtrhnout.

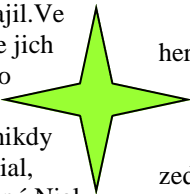
Když skončili, přišlo zklamání, protože mi koncert připadal hrozně krátký. Jako mrštná lasička jsem se protáhla přes jejich ochranku a pronikla do jejich šatny. Zaklepal jsem, otevřely se dveře – a já je viděla zblízka. Až se mi dech zatajil. Ve skutečnosti byli ještě hezčí nežli na jevišti. Začala jsem se jich vyptávat na všechny důležité věci které mne zajímaly, a to hodně hodně dopodrobna.

Jo, ještě jsem zapomněla říci pro ty, kdo o nich nikdy neslyšeli a nevědí, co jsou zač, že skupinu tvoří Zeyn, Nial, Liam, Harry a Luis. Většinou pocházejí z Anglie, jen jediný Nial je původem z Irska.

A pak, když jsem se dostala pomalu k poslední otázce, začali být najednou bezohlední a panovační. Byla jsem z nich hrozně zklamaná, a to nejen z toho, jak se ke mně najednou chovají, ale hlavně z toho, že se z mé oblíbené skupiny vyklubala banda pitomců.

Přišla jsem domů, zklamaně jsem zašla do svého pokoje a strhla ze zdi jejich plakáty. Od té chvíle už se na ně nechci ani dívat, ani je slyšet. Děkuji všem čtenářům za jejich čas a pozornost.

Pavlna

Ze sbírky veršů Františka Streckera (14 let)

Plán

Nevím co mám dělat,
když mi můj sen mizí,
měl jsem plány ryzí,
ale teď už jsou mi cizí.

Byl to plán změnit svůj svět,
a vrátit ho zpět,
zbyly z něj jen střepey, které nejdou složit
a je zbytečné do nich sílu vložit.

Pomozte mi vstát,
a znovu bojovat,
budu za vás klidně i dýchat,
třeba i blbý kecy ostatních slýchat.

První krok do prázdna

Chtěl bych se světu s něčím svěřit,
i když nemohu všem úplně věřit,
ale vím, že ty neřekneš nic,
čti dál, je toho víc.

Možná zklamou všechny, kdo mi věří,
snad mé nohy budou jako peří,
do prvního souboje jdu,
i když možná prohraju.

Kdybych měl řvát bolestí,
do toho zápasu půjdu se ctí,
a i kdybych prohrál, výhra bude má,
protože každý zápas zkušenosti dá.

Knihovna

Miluji ten pocit: jakmile tam vejdu a cítím tu nádhernou vůni knih. Jen vstoupím do dveří, pořádně se podívám na regály s různými knihami (romantika, naučné, horory a pověsti) a je mi fajn.

Hned po tomhle krásném okamžiku se kouknu na zeď, vymalovanou do barvy zapadajícího slunce. To zážitek násobí.

A když se tyhle krásné pocity postupně nasáknou do mé hlavy, vejdu dovnitř a hned si vybírám různé knihy.

Čtu, prohlížím si obrázky a vybírám díla podle spisovatelů. A když jsem si vybrala tu správnou knihu, uvelebím se na židli v koutku. Ponořím se do oblak a čtu, sním a zároveň se učím. Nikdy nezapomenu na svá snění, která potom mohu vložit na kousek papíru.

Vždy, když mi není do smíchu, ponořím se do světa knih....

Aneta

Jednou ráno jsem se probudila - a byla jsem neviditelná

Byl čtvrtek 18. prosince, den jako každý jiný, ale ve skutečnosti tomu tak nebylo.

Šla jsem do koupelny a nalíčila jsem se, ale cítila jsem se tak nějak zvláštně. Podívala jsem se do zrcadla a začala jsem křičet, jak nejvíc to šlo. Najednou PRÁÁSK. Zrcadlo mi křuplo přímo před nosem. A to jen kvůli tomu, že jsem vypadala jak čarodějnice...

Když jsem sešla do přízemí, připadala jsem si pořád zvláštně (a to už jsem se učesala). Bylo to, jakoby mi chyběly vnitřnosti..Ale pryč od tohoto tématu. Udělala jsem si snídani a potom jsem se najedla (na to že na vaření nemám ducha, tak to bylo dobré). Mamka ke mně přišla a řekla mi: „Dnes bude velmi zvláštní den. Drž se!“

Nechápavě jsem se na ni podívala a šla jsem do svého pokoje. Potom jsem byla doma ještě takových 10 minut, a pak jsem vyrazila do školy.

Po cestě se na mě nikdo ani nepodíval. Myslela jsem si, že někdo roznesl nějaké lži. A zrovna o mně

Po pár minutách jsem dorazila na zastávku celá zděšená, co se to vlastně děje a zároveň jsem byla zvědavá, co se o mně rozneslo. A na zastávce mě opět všichni ignorovali, a to jsem je zdravila.

Řekla jsem si, že to snad nic nebude... A za rohem už vyjel autobus... Konečně. Všichni, naprosto všichni, mě předbíhali. Najednou jsem se ocitla až na konci fronty. Abych se uklidnila, začala jsem klepat nohou a ruce jsem měla zkřížené na hrudi. Konečně se na mě dostala řada, jenže ten autobusák mi zavřel dveře přímo před nosem!!! HÉJ HÉÉJ!!!“ Řvala jsem, ale on ani nezastavil.

Šla jsem do školy pěšky, co jiného mi také zbylo... Konečně jsem dorazila do školy, a hned po ránu mě čekala fyzika. Každý žák naší univerzity měl nějakého učitele, který si na nás prakticky zasedl. Pan učitel Bílek takový zrovna je a zaměřil se zrovna na mě... Každou hodinu mě vyvolá aspoň desetkrát. Jenže tentokrát jsem seděla sama a nikdo si mě ani nevšiml (opět), dokonce mi ani nerozdali pracovní papír, a aby toho nebylo málo, tak mě Bílek ani jednou nevyvolal k tabuli. Mně to nevadilo, ale bylo to zvláštní...

Po druhé hodině byla velká přestávka a zase nikdo si mě znovu nevšiml. Až na jednu dívku, která se jmenovala Sandy Kembliová. Někteří o ní říkali, že je podivná. A to jen proto, že věřila na nadpřirozené schopnosti.

Sandy: „Eleno?? Je všechno v pořádku??“

Já: „Aaaa ahoj. Jo v pohodě, ale všichni mě naprosto přehlížejí...“

Sandy: „Ano, jsi zvláštní. Okolo tebe takové bílé světlo. Nejsi ty duch??“

Já: „Bílé? Světlo? Co to blázníš. Duch? Jak tě to napadlo??“

Sandy: „Oooch pojd' za mnou...“

Sandy mi zčala vysvětlovat, co se se mnou vlastně děje ale já to pořád nemohla pochopit. Tak jsme spolu zašly do knihovny.

„JOOO!!“, zařvala Sandy. „Našla jsem rodokmen vaší rodiny.“ Tam byly vlastně podrobnosti o naší rodině a dokonce i vysvětlení, proč jsem vlastně neviditelná. Tato „vada“ se zdědí ob generaci... A já mám zrovna to štěstí ji mít. No co, aspoň jsem v něčem zajímavá. Vlastně, od té doby vždy 18. prosince jsem se stala neviditelnou. Se Sandy jsme se staly nejlepší kamarádky, a to, že se mohu stávat neviditelnou, ví jen ona. Vlastně je to naše „malé“ tajemství.

PS: Kdyby jste chtěli druhý díl napište mi na e-mail, který je na titulní stránce.
Aneta

Z pohádky psané Kateřinou Stárkovou (11)

O panence

Byla jednou jedna malá holčička, která se jmenovala Anna, ale její maminka jí říkala Aničko. Jednou o vánocích dostala Anička od Ježíška překrásnou panenku. Anička si ji ihned zamilovala. Skončil Štědrý večer a Anička musela jít spát. Umyla se, vyčistila si zuby a vzala si panenku do postýlky. Přišlo ráno a Anička přímo vylítla z pokoje. Vzala si kočárek s panenkou a šla na zahradu. Tam začala jezdit a hrát si.

Uběhlo pár měsíců a Anička měla tak moc ráda svojí panenku, že dokonce i jí ušila spoustu oblečků a botiček. Byl krásný letní den a Anička šla s panenkou na vycházku do parku. A tam se stalo něco hrozného Anička zakopla a odřela si koleno. Začala brečet a křičet: „To strašně bolí!“ Přiběhl k ní jeden starý pán a koukl se na to její bolavé koleno. Chtěl jí něco říci, ale najednou si všiml, že jak Anička začala brečet, panenka vedle ní začala taky brečet. Bylo to jako kouzlo. A ono to taky bylo kouzlo.

Anička, když byla šťastná, byla i panenka šťastná, a když plakala, brečela i panenka. Bylo to prostě kouzlo.

Pán Aničku odvedl opatrně domů a zeptal se maminky, jestli ví o kouzelné panence. Maminka jen: „Hihihi, nedělejte si srandu!“

„Ale paní, to je pravda. Jenom se koukněte.“

„No tak dobrá, kouknu se“. Maminka šla za Aničkou ošetřit jí to odřené koleno, ale pořád musela myslet na to, co jí řekl ten starý pán. Když jí ošetřovala koleno, zeptala se, jak to, že panenka brečela? A jestli je to pravda. Anička jí odpověděla, že to pravda je, ale že neví, jak se to děje. Přišel večer, Anička šla spát s panenkou a když maminka zavřela za sebou dveře, Anička se zeptala panenky, jak to, že brečela? A najednou panenka promluvila: „Já nevím, prostě mě hrozně bolelo koleno.“

Anička se strašně divila. „Jak to, že mluvíš?“ a v tom jí přišlo na mysl, že přece jí nedala žádné jméno. Pořád své panence říkala panenka. Teď je správná chvíle jí dát jméno. „Budeš se jmenovat Amálka. Ano, Amálka! Ale teď už jsem ospalá, pojd' už taky spát“.

Druhý den ráno se Anička probudila...

Z příběhu psaného Nikolou Nguyen (9 let)

Emma v Itálii

Byla jednou jedna dívka, která se jmenovala Emma. Její maminka byla už po smrti a tatínek chodil od rána až do večera na trhy prodávat loutky, které Emma sama vyrobila. Byl červen a školní rok se blížil ke konci. Když se jednoho dne Emma vrátila domů, byl její táta už doma. Celý rozzářený jí řekl: „O prázdninách pojedeme do Itálie!“ „To je skvělé!“ řekla Emma, ale pak se zeptala: „Ale jak?“ „No, nevím to přesně, jestli tam pojedeme, ale když těch loutek psa uděláš víc, tak nám to určitě vyjde.“ „Tak dobře...“ řekla Emma a dala se do práce. Udělala si domácí úkoly, a pak zase šila. Dny utíkaly jako voda a nakonec už byly prázdniny. Peněz měli tak akorát, aby mohli jet do Itálie. A tak jednoho dne nasedli na letišti do letadla, které je mělo dopravit do vysněné Itálie....

V tomto školním roce si opět změří síly žáci literárně dramatických oborů Základních uměleckých škol z celé republiky v soutěžním klání, v jehož rámci budou rovněž posuzovány práce v oblasti literární tvorby (próza i poezie). V minulé soutěži (koná se jednou za 4 roky) uspěli výborně Michal Kocum, Hoa Mi Nguyen a Kateřina Vnenková. Také na tu letošní se naši redaktoři už pilně připravují. Některé dívky mají už rozepsány velmi dobře zvládnuté vlastní příběhy a povídky. Nabízíme vám malou ochutnávku v podobě úryvků z prací Denisy Pilařové a Petry Hůlkové a také Kateřiny Stárkové a Nikolý Nguyenové (vlevo). Ale ani ostatní (Šárka, Anička, Linda, Pavlína, Tereza, Aneta, Lily, Filip...) nezůstávají v tvorbě pozadu (vydáme je příště) a máme dokonce mezi sebou i kluka nadaného pro poezii, básníka Františka Streckera (i jeho verše najdete v Prostoru).

Z románu Denisy Pilařové (14)

Prolog

Vždycky jsem si myslela, že když udělám tak dobrý skutek, nikdo na mě nezapomene. Jenže ať jsem si lámala hlavu sebevíc, na nic jsem nepřišla. Mohla za to Kateřina, mé dvojče. Proč zrovna já musela mít dvojče? Nikdo tak otravnou sestru jako já nemá. Takže ona mi vždycky veškeré plány, sny a dokonce i činy zhatila.

Kateřina je o pár minut mladší než já. Má krásné, dlouhé blond vlasy a blankytně modré oči. Prostě typická blondýna. A to i v myšlení. Ona se nenamáhá ani použít mozek. Vždycky jen prohodí svými krásnými vlasy, které si mimochodem barví, ale tak šikovně, jakoby opravdu blondýna byla a všichni jí na to skočí. I učitelé.

Já, jako ta rozumnější se od své sestry chci co nejvíce odlišit. Nosím hnědé vlasy a hnědé kontaktní čočky. Pod nimi schovávám blankytně modré oči, které má i má sestra. Vlasy mám o dobrých pět centimetrů kratší než Kateřina a věčně je mám v drdolu nebo copu. Na mě je to zvláštní, když táta řekne, že jsme dvojčata. On sám je totiž blondák, jen já snědá. Tak jako byla mamka, než zemřela před třemi lety.

Táta si našel práci ve Švédsku, tak jsme se s celou rodinou přestěhovali do Stockholmu. Švédsky neumím ani slovo, mluvím tu výhradně anglicky a doma jsme mluvili česky. O rok později mamka zemřela. Dodnes táta s láskou pečuje o její hrob. Jenže asi na ní tak trochu zapomněl, protože si tu našel novou ženu. Zatím s ní chodí, ale u nás nastěhovaná není. Jmenuje se Astrid Leingardová, kořeny její rodiny sahají do Čech a má taky jednu dceru Lindu. Je jí taky šestnáct a je horší, než Kateřina. Táta ví, že ji nenávidíme, takže se nemusíme obávat svatby a stěhování. Nebo jsem si to alespoň myslela...

Z románu Petry Hůlkové (15)

Neuvěřitelné prázdniny

Probouzím se, pomalu otevírám oči. Hned mě oslní sluneční paprsky. Okno mám otevřené a svěží vzduch mě hladí po tvářích. Protáhnu se ještě v peřinách a pomalu se sápu ven. Po chvíli scházím ze schodů a vítá mě vůně palačinek a přímo na mne křičí: „sněž nás“. Sejdu a hned vidím všechny členy rodiny, dokonce se přitoulala i kočka od sousedů. S chutí jsem usedla ke stolu a čekala na svojí porci, mezi tím už na mě čekalo kakao.

Ach, jak ráda snídám s celou rodinou. Samozřejmě by se to neobešlo bez bráskovy scény o tom, že chce ještě jahodový čaj. Já s tátou si rádi dáváme kakao a matka kafe. Pomalu krájím kus palačinky a užívám si ten pohled na to, jak marmeláda pomalu teče ven.

Po chvíli dojm, ještě se napiji teplého kakaa, když v tom mi zaskočí a já vykulím oči a zpozorním. Táta něco řekl. Něco, po čem se začnu dusit. Po informaci, která mi nejde do hlavy. Panebože.

Nevim jestli mám jásat radostí a nebo se vztekat jako malé dítě. Táta chce jet na celé (letní) prázdniny do vesmíru. Jsem opravdu šťastná, že se podívám tam, kde bylo jen málo lidí a většinou těch slavných. Ale má to háček. Letošní prázdniny jsem měla už od loňských naplánované do puntíku. Měly být prožité s kamarády, u vody na diskotékách, při stanování na mořské pláži. V plánu jsem měla popíjet drinky s přáteli a válet si šunky u šumícího velkého, průzračně modrého a slaného moře. Prostě prázdniny s letní pohodou. Už zbývají jen tři týdny do jejich začátku.

„Asi budu muset všechno zrušit, co?“, prohodím. S tou představou, že já budu trčet mezi kovovými stěnami s recyklovaným kyslíkem, se svou rodinou a otravným bráškou, který se beze mě nebo matky ani nevysmrká. Zatímco ostatní se budou slunit s nohama ve vodě a v písku si chladit šampaňské.

Rodiče na mě koukají, asi očekávají, že jím vysvětlím podrobněji, co jsem měla na mysli. „No, věci se mají tak, že jsem prázdniny už měla na plánované od A až do Z a tímhle se to hodně komplikuje. Ale na druhou stranu už jako malá jsem toužila být kosmonautem a poznávat záhady nekonečného vesmíru plného hvězd.“

Rodiče se spokojeně na sebe pousmějí a pokračují v líčení, jak to všechno bude probíhat. Docela jsem ráda, že pojedou, ale ráda bych si vzala někoho s sebou. Bohužel, nejde to.

Mnoho lidí se asi podívá, že naše rodina letí na tak mastný výlet a že zrovna do vesmíru. Odpověď je jednoduchá. Moji rodiče jsou podnikatelé. Matka sice změnila povolání z podnikatelky na právničku, ale otec podniká dál a prodá snad všechno, na co se podívá. Matka sice není žádný detektiv, ale ráda pomáhá hájit spravedlnost, a pak taky samozřejmě je jedna z nejdražších právniček v N.Y.

Prozatím si z nudy udělám kalendář, do kterého budu zaškrťávat dny do odletu z planety Země. Země, která je mým domovem. Co když se něco v kosmu stane? Co když vybuchneme nebo bude špatně zaizolovaná nějaká místnost a vtáhne mě vesmír? Neplácej blbosti brblám si pro sebe.

Po dlouhém rozmyšlení v pokoji jsem se blesku rychle probírala a popadla první pár bot, který mi přišel pod ruku a utíkala za Lulánkem. Moje nejlepší kamarádka už od páté třídy se sice jmenuje Katharina a ostatní lidi na ni volají Kate. No, já jí říkám Lulánek. Je k tomu dost legrační důvod a vzpomínka na předloňské prázdniny, kdy jsem jeli s našima do Paříže a v letadle dostala Kate žízeň, a tak poprosila o pití. Když se konečně dočkala a užuž málem zahlnala žízeň pěkně chlazenou perlivou vodou, začaly menší turbulence. Jak se lekla, půlku pití na sebe vylila tak šikovně, že to na pohled vypadalo jako by se pomočila. Samozřejmě za námi seděli naši s bratříčkem, a ten na ni začal volat „lulánku“. Hned jsem vzala pár ubrousků, které mi zbyly od svačiny a podala jí je, aby mohla utírat sedadlo pod sebou a své šortky. Jistě, ale hned po tom, co jsem se přestala smát na celé kolo. A pište si, že z toho byla parádní show pro ostatní kolem, kdo postřehli, co se právě děje.

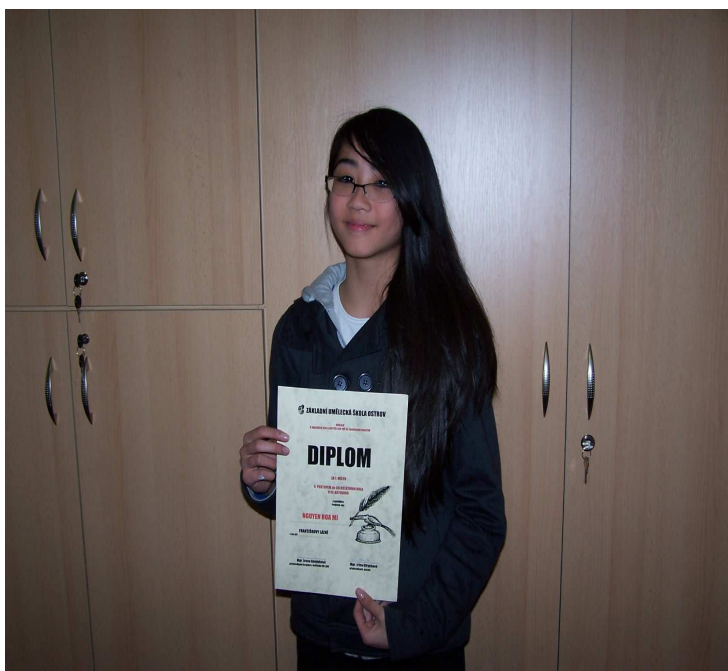
Už jsem konečně doběhla k jejímu baráku, stála před brankou, opírala se o pouliční lampu a popadala dech. Než jsem stihla zmáčknout zvonek, už z okna koukal ten milý uchechtaný obličejík. Zamávala a naznačila mi že hned sejde dolů....

Konec světa a blackout—bere společnost tuto myšlenku na vědomí?

Po objevení Voltova článku v roce 1799 začala epocha mohutného rozvoje elektřiny. Zpočátku panovalo všeobecné nadšení z čehokoliv, co bylo poháněno elektřinou, později už lidé žasli jen nad nově vyvinutými technologiemi a dnes už každý bere jako samozřejmost, že každý rok vyjde nový, výkonnější a designově atraktivnější iPhone.

Lidstvo si skutečně zvyklo na pokrok až do takové míry, že jej přeceňuje. Dnešní lidé už si nemyslí, že je věda na svém vrcholu, jako si to mysleli lidé v 19. století, naopak, očekávají od vědy stále víc a víc. Zkrátka si zvykli a z pohodlně. A jak už to tak u lidí bývá, když se mají dobře, nepředpokládají, že by se mohlo stát něco, co by tento bezstarostný stav mohlo narušit. Bohužel však taková hrozba existuje. Hrozba jménem blackout.

Blackout, jinými slovy velkoplošný výpadek proudu, je noční můrou dnešního lidstva, i když to většina lidí ani netuší. Jsme natolik závislí na elektřině, že i pětihodinový výpadek proudu, vzniklý v důsledku výměny podzemních kabelů, nám působí značné potíže. Nemůžeme si ohřát oběd v mikrovlnce, dobít si baterii mobilu ani zkontrolovat mailovou schránku. „Do háje!“ křičíme vztekle pokaždé, když si po chvíli marného mačkání spínače uvědomíme, že se v koupelně nejspíš nerozsvítí. A co pak teprve neohlášené výpadky proudu! To je ryku nad vypnutým počítačem, ve kterém jsme si neuložili rozepsaný textový dokument!

Tady na této fotografii je 14 letá Hoa Mi Nguyen, tedy v době, kdy v celostátním kole soutěže literárně dramatických oborů Základních uměleckých škol, v oboru slovesnost získala ve své kategorii za povídku s mystickým nádechem čestné uznání. V tomto školním roce bude Hoa Mi už maturovat na chebském gymnáziu—a v plánu má mediální studia na univerzitě v Mnichově v SRN. Přejeme hodně úspěchů. Foto: archiv ZUŠ Fr. Lázně.

Výpadek proudu trvající déle než jeden den si umí jen málokdo představit. Pravděpodobně si ho nikdo ani představit nesnaží. Proč bychom měli vůbec myslet na takové pesimistické věci. Vždyť zásoby uhlí jsou přeci bezendné, ne? A stejně tak zásoby ropy, vody a čistého vzduchu. Všeho dost, a až bude něčeho málo, tak už tu stejně nebudeme. Ať žije konzum!

Skutečnost je taková, že pokud by k blackoutu došlo, celá vznešená nádhera naší vyspělé společnosti by splaskla jako propíchnutý puchýř. Letecká doprava, metra, tramvaje, pouliční osvětlení, banky a všechny ostatní služby by přestaly fungovat. Z neškodných občanů by se přes noc stávali účastníci nekontrolovatelných rabovacek. Transport potravin do měst by nebyl možný. Netekla by voda z kohoutků. Nefungovalo by topení a v noci by nebylo možné rozsvítit. Zavládl by chaos a strach. To vše sice zní jako popis scény z apokalyptického filmu, je to ale reálný obraz toho, co se může při dnešní spotřebě proudu docela snadno stát.

Lidé si neuvědomují křehkost ledu, na němž stojí dnešní energetika. Zásoby paliv se rychle krátí a s nimi i čas našeho blahobytu. I kdyby se plně využilo potenciálu elektráren pracujících na obnovitelné přírodní zdroje, množství vyrobeného proudu by nemohlo pokrýt dnešní spotřebu. Jak to tedy vyřešit? Objevit nové, výhřejnější palivo na Zemi, nebo snad na jiných planetách? Vyvinout způsob výroby elektřiny z čistého vzduchu? Odpověď zní: stačí šetřit. Opravdu je to tak těžké jet jednou do práce městskou hromadnou dopravou, zhasnout v kuchyni, když se jdeme do vedlejšího pokoje podívat na televizní noviny, nebo zavřít kohoutek, když umístíme umytý talíř na odkapávač? Na tyto otázky ať už si každý odpoví sám.

Hoa Mi Nguyen (17 let)

Časopis PROSTOR, školní časopis vydávaný při Základní umělecké škole Františkovy Lázně
Je výsledkem práce žáků literárně dramatického oboru, oddělení tvůrčí psaní pod vedením učitelky Mgr. Jaroslavy Rymešové. Redakci tvoří od září 2013 tito žáci (abecedně): **Linda Dang, Petra Hůlková, Aneta Jelenová, Tereza Králová, Pavlína Nguyen, Lily Nguyen, Nikolka Nguyen, Jana Nguyen, Denisa Pilařová, Šárka Rubášová, Filip Skribek, Kateřina Stárková, František Strecker, Evangelos Tsolakidis, Anna Vondráčková**
Časopis vychází nepravidelně, podle potřeb školy. Výtisky zdarma.